

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

Ο Πόλεμος στην Ουκρανία ήδη βρίσκεται στον έβδομο μήνα και οι συγκρούσεις συνεχίζονται επί ουκρανικού εδάφους. Ακόμα όμως, δεν γνωρίζουμε τον τελικό νικητή , ενώ οι τρέχουσες εξελίξεις επί του πεδίου φαίνεται ότι θα παρατείνουν την αβεβαιότητα. Πιστεύω όμως πως από τα μέχρι σήμερα γεγονότα μπορούμε να διακινδυνεύσουμε κάποια βασικά συμπεράσματα.

Το πρώτο(1) νομίζω, ότι είναι το γεγονός επανάκαμψης του πολέμου στη γηραιά μας ήπειρο , ως μέσον επίλυσης διακρατικών διαφορών ή επίτευξης πολιτικών στόχων. Θεωρώ πως οι περισσότεροι πιστεύαμε ότι αυτό είχε τελειώσει μετά το πέρας του Β΄ Π.Π. και ιδιαίτερα μετά το τέλος της ψυχρής αντιπαράθεσης και την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Έτσι, επαγωγικά, θα έλεγα, το “Si Vis Pacem, Para Bellum” πιστοποιείται για την διαχρονική του αξία και ισχύ.

Το δεύτερο(2) γενικό συμπέρασμα είναι επίσης το γεγονός ότι οι οργανισμοί NATO και Ε.Ε. απέκτησαν ξαφνικά, μεγαλύτερη αξία και ουσιαστική αποστολή για την ασφάλεια και την άμυνα της Ευρώπης και όχι μόνο. Η Ε.Ε. έστω και με ερωτηματικά ακόμα, έχει αρχίσει να σκέπτεται σοβαρά πως είναι καιρός να αποκτήσει ενιαία “φωνή” στην εξωτερική και αμυντική πολιτική της, σε συνεργασία πάντα με το NATO.

Το τρίτο(3), θα έλεγα, συμπέρασμα που διαφαίνεται, είναι η επίδραση που μπορεί να έχει σε ηγέτες χωρών με αναθεωρητικές τάσεις και πολιτικές, η περίπτωση νίκης της Ρωσίας και δικαίωσης των πολιτικών στόχων του Πούτιν στην Ουκρανία. Φαίνεται ότι ο κύριος πολιτικός σκοπός της έμμεσης εμπλοκής του Δυτικού Κόσμου με βοήθεια στην Ουκρανία και κυρώσεις κατά της Ρωσίας , είναι η αποφυγή ακριβώς αυτών των συνεπειών από την πλήρη επικράτηση των ρωσικών σχεδίων.

Το τέταρτο(4) έχει να κάνει με την ρωσική στρατιωτική ισχύ και τον επιχειρησιακό σχεδιασμό χρησιμοποίησής αυτής. Είναι ιδιαίτερα αρνητική η έκπληξη για τον σχεδιασμό των επιχειρήσεων , την χρήση των διαφόρων ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων και κυρίως την αποτελεσματικότητα αυτών επί του πεδίου. Ενώ στην αρχή , από τα διαγγέλματα και την κατεύθυνση εισβολής στην Ουκρανία , διεφάνη ότι ο κύριος και βασικός πολιτικός στόχος του Κρεμλίνου ήταν η

ανατροπή της Ουκρανικής Κυβέρνησης και του Προέδρου της, ο σχεδιασμός των επιχειρήσεων δεν είχε ως "Κέντρο Βαρύτητας" αυτόν, αλλά μία γενική επιχείρηση για κατάλυση της πρωτεύουσας της χώρας. Το τελευταίο δε διάστημα βλέπουμε και επιθετικές επιτυχίες των ουκρανών , ενώ από την ρωσική πλευρά επιστράτευση, γεγονότα που επιβεβαιώνουν τα περί αρνητικών εκπλήξεων. Είναι βέβαιο ότι και άλλα συμπεράσματα συνάγονται από τις δράσεις των άμεσα εμπλεκομένων στις πολεμικές επιχειρήσεις , αλλά και από την έμμεση εμπλοκή της Δύσης και των μέτρων που έλαβε κατά της Ρωσίας. Για παράδειγμα , ενώ η Ε.Ε. δεν άκουσε τις παροτρύνσεις των συμμάχων της να μην έχει μία μόνο σχεδόν, πηγή προμήθειας φυσικού αερίου , ιδιαίτερα μετά την προσάρτηση της Κριμαίας από την Ρωσία, έσπευσε , ίσως αναγκαστικά, στην εφαρμογή των σκληρών μέτρων, χωρίς να έχει εξασφαλισθεί ενεργειακά από εναλλακτικές πηγές, θεωρώντας ίσως , ότι η Ρωσία δεν θα χρησιμοποιήσει αυτή την εξάρτηση ως αμυντικό όπλο. Η στάση του αναθεωρητικού μας γείτονα , νομίζω , πως επιβεβαιώνει απόλυτα το τρίτο βασικό μας συμπέρασμα. Θεωρεί τον σε εξέλιξη πόλεμο στην Ουκρανία μεγάλη ευκαιρία για να αναδείξει στην πράξη αυτό που ήδη πιστεύει το σύνολο της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας της Τουρκίας. Ότι είναι ήδη μεγάλη περιφερειακή δύναμη που μπορεί να παίξει τον ρόλο του διαμεσολαβητή μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας. Ρόλος που όμως πρώτο στόχο έχει το οικονομικό κέρδος και από τους δύο, αγνοώντας τις θέσεις και την πολιτική των συμμάχων της. Αυτόν δε τον ρόλο, της ανεξάρτητης περιφερειακής δύναμης , απαιτεί να τον αποδέχονται και να τον επικρατούν οι Η.Π.Α. , το ΝΑΤΟ και η Ε.Ε. , ενώ δεν θα βάζουν εμπόδια στα σχέδια της για την" δορυφοριοποίηση" Ελλάδος και Κύπρου. Βλέποντας ο Ερντογάν ότι ο αναθεωρητισμός του Πούτιν μπορεί και να κερδίσει, έχει αρχίσει μία έντονη προετοιμασία του κατάλληλου κλίματος κατά της Ελλάδος, στοχεύοντας την δική μας πολιτική ηγεσία. Θέλει με απειλές, με απαράδεκτες δηλώσεις για τη χώρα και με ενέργειες προς τα διεθνή φόρα, να την εκφοβίσει και να την οδηγήσει σε αποφάσεις συμβιβασμού, δηλαδή σε μερική ,έστω, αποστρατικοποίηση των νησιών μας. Αν το πετύχει, αυτά στο μέλλον θα είναι εύκολη λεία στα "νύχια" των Τ.Ε.Δ. Εξ άλλου η ίδια τακτική έχει αποδώσει καρπούς στο πρόσφατο παρελθόν όταν κάποιοι δικοί

μας “σωτήρες”, τον Δεκέμβριο του 1967 απέσυραν ,
“αποστρατικοποίησαν” την Κύπρο και το 1974 εισπράξαμε το
αντίτιμο.

Είναι πολύ σοβαρό θέμα και ιδιαίτερος αποτρεπτικός παράγων η
δημόσια δήλωση-δέσμευση, της ηγεσίας της Ελληνικής Κυβέρνησης
και ελπίζω του συνόλου των πολιτικών μας, ότι έστω και μικρή
αμφισβήτηση της ελληνικής κυριαρχίας με στρατιωτικά μέσα, θα
επιφέρει την άμεση και συνολική μας στρατιωτική αντίδραση. Δεν θα
ήταν υπερβολή αν λέγαμε ότι η Τουρκία την τελευταία 10ετία, αλλά
κυρίως μετά το 2016, διεξάγει ένα είδος υβριδικού πολέμου κατά της
Ελλάδος, με κύριο στόχο να κάμψει την αντίσταση και θέληση της
πολιτικής μας ηγεσίας από το να ασκεί Εθνική Πολιτική. Η
εργαλειοποίηση του μεταναστευτικού, η παραπληροφόρηση με
ψέματα και υπερβολές στα διεθνή φόρα, η απειλή για χρήση
στρατιωτικής βίας, η υπερπροβολή της πεποίθησης ότι είναι ήδη
περιφερειακή δύναμη, η εμπλοκή στις υποθέσεις των ελλήνων
μουσουλμάνων και η προβολή ισχύος κάθε μέρα στον αέρα και στην
θάλασσα, είναι μερικά από τα “όπλα” που χρησιμοποιεί σε αυτόν τον
πόλεμο. Όταν δε διαπίστωσε ότι στην κυπριακή ΑΟΖ και στην
,σύμφωνα με το Δίκαιο της θάλασσας, ελληνική, ενδέχεται να
υπάρχουν σοβαρά κοιτάσματα υδρογονανθράκων, άρχισε να απαιτεί
την προσαρμογή των προβλέψεων του σχετικού Δικαίου, στις δικές
της απαιτήσεις και συμφέροντα(Μνημόνιο με Λιβύη).

Δεν νομίζω ότι θα υπάρχει κάποιος στην πατρίδα μας που να
πιστεύει πως αυτή η τουρκική εξωτερική πολιτική μπορεί να
αντιμετωπισθεί μόνο με την διακήρυξη της πίστης μας στο Δ.Δ. , ή
μόνο με συμμαχίες; Φυσικά οι τελευταίες είναι και αναγκαίες και πολύ
χρήσιμες , αλλά από μόνες τους δεν κάνουν πλήρη αποτροπή
απέναντι στον τουρκικό αναθεωρητισμό. Αυτό που μετράει και
σέβεται η Τουρκία , όπως κατ’επανάληψη έχει λεχθεί , είναι η
Στρατιωτική ισχύς μας. Αυτός ο Συντελεστής Εθνικής μας Ισχύος
είναι που θα κάνει την Αποτροπή απέναντι στην όποια απειλή. Οι
πολύ σοβαρές επενδύσεις που αποφάσισε η Κυβέρνηση, για άμεση
αύξηση της Αεροπορικής και Ναυτικής ισχύος μας , έχουν ήδη
μεγάλη επίδραση στους τουρκικούς σχεδιασμούς. Εκτιμώ δε πως
όταν θα ολοκληρωθούν, ο τουρκικός αναθεωρητισμός, σε ότι μας
αφορά, θα μπει στο “συρτάρι”. Ήδη κάποιοι τούρκοι απόστρατοι

στρατηγοί προειδοποιούν από τώρα την τουρκική πολιτική ηγεσία. Ο απόστρατος πτέραρχος Χακί Πεκίν δήλωσε: “ Οι ΗΠΑ και η Ελλάδα μπορούν άνετα να καραστρέψουν το τουρκικό ναυτικό και την τουρκική αεροπορία.” Και συμπλήρωσε: “...τα τουρκικά πολεμικά πλοία δεν θα προλάβουν να βγούν από τις βάσεις τους. Ενώ αν η Τ.Α. δεν ενισχυθεί σύντομα, η κατάσταση στο μέλλον θα είναι χειρότερη.”

Μέχρι να ολοκληρωθεί το εξοπλιστικό μας πρόγραμμα και να βελτιωθεί ακόμα περισσότερο η Αεροπορική και Ναυτική μας ισχύ, μεσολαβούν δύο πολύ σοβαρά, κατά τη γνώμη μου γεγονότα. Ένα στην Ελλάδα και ένα στην Τουρκία. Είναι οι εκλογές . Η χώρα μας ενδέχεται για ένα μικρό ,αλλά κρίσιμο διάστημα, να κυβερνάται από υπηρεσιακή κυβέρνηση , γεγονός που κάνει δύσκολη την διαδικασία λήψης και υλοποίησης σοβαρών αποφάσεων στον χρόνο που πρέπει. Από την άλλη, η σημερινή τουρκική πολιτική ηγεσία θέλει πάση θυσία, να κερδίσει τις εκλογές για τους δικούς της λόγους. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί να κάνει τα πάντα για να το πετύχει. Μία κρίση, με εμφανή την πρόθεση εμπλοκής της στρατιωτικής ισχύος, μπορεί να οδηγήσει σε αναβολή των εκλογών ή λόγω της έντασης και της αναταραχής που θα δημιουργηθεί να αλλάξει το κλίμα στην τουρκική κοινή γνώμη και να τις κερδίσει. Έτσι το διάστημα μέχρι να ολοκληρωθούν οι δύο εκλογικές αναμετρήσεις , προσωπικά , το θεωρώ κρίσιμο. Αν ο τούρκος πρόεδρος κερδίσει τις εκλογές , δεν πρέπει να αποκλείουμε το ενδεχόμενο να δούμε στην συνέχεια μία άλλη στάση και πολιτική απέναντι στη χώρα μας, κατά το σημερινό παράδειγμα με το Ισραήλ και την Αίγυπτο.

Σε κάθε περίπτωση , επειδή η εθνική στρατηγική της Τουρκίας δε μπορεί να αλλάξει ριζικά, η αναγκαία και ικανή στρατιωτική μας ισχύ και ετοιμότητα υπό την κατάλληλη Ηγεσία, είναι εκ των ουκ άνευ. Ταυτόχρονα το σύνολο της πολιτικής μας Ηγεσίας , ενωμένο στον κοινό Εθνικό Σκοπό , θα συνεγείρει και θα αξιοποιεί το σύνολο των Συντελεστών Εθνικής μας Ισχύος , εντός και εκτός Ελλάδος.

***Αντιπτέραρχος (Ι)ε.α Ευάγγελος Γεωργούσης
Επίτιμος Διοικητής Διοίκησης Αεροπορικής Εκπαίδευσης***